

Sygn. akt I C 1190/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Gołuńska-Łupina

Protokolant: st. sek. sąd. I. G.

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

oddala powództwo;

UZASADNIENIE

W dniu 10 września 2015r. powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. K., domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 25.123,22 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 10.943,67 zł od dnia 10 września 2015r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 14.179,55 zł od dnia 10 września 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że wierzytelność dochodzona przez niego wynika z umowy „Prosta pożyczka gotówkowa” zawartej w dniu 8 kwietnia 2009 roku między pozwanym a (...) Bank S.A. Pierwotna kwota kredytu wynosiła 11.092,90 zł. Z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty przedmiotowa umowa została wypowiedziana przez poprzednika prawnego powoda. W związku z tym na pozwanym ciążył obowiązek zwrotu pobranych środków pieniężnych. Z uwagi na brak spłaty należności wynikających z umowy poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie po uzyskaniu klauzuli wykonalności wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Prowadzone przez poprzedniego wierzyciela postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło jednak do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. Wobec powyższego na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku powód nabył wierzytelność wobec pozwanego oraz prawo do naliczenia odsetek. Na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie składają się następujące należności: kwota 10.943,67 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału; kwota 11.694,14 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia 25 lutego 2015 roku wg stopy procentowej wskazanej w umowie nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych; kwota 1.023,75 zł tytułem kosztów wezwań upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela; kwota 760,07 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania wg stopy odsetek określonej w umowie nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych; kwota 701,59 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu

lombardowego NBP naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 26 lutego 2015r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

(pozew k. 3-6)

W dniu 22 października 2015r. w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 7)

Pozwany J. K. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda. W piśmie z dnia 16 grudnia 2016r. pozwany podniósł, że umowa nr (...) z dnia 8 kwietnia 2009 roku została wypowiedziana w dniu 19 sierpnia 2009 roku w związku z powyższym przedawnienie roszczenia nastąpiło z dniem 19 sierpnia 2012r. Wobec powyższego pozwany wniósł o oddalenie powództwa o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 18-19, pismo procesowe pozwanego k. 125)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 kwietnia 2009r. pozwany J. K. zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...).

(okoliczności bezsporne)

Przedmiotowa umowa kredytowa została przez poprzednika prawnego powoda wypowiedziana pismem z dnia 19 sierpnia 2009r. ze skutkiem na dzień 25 września 2009r. Saldo wymagalnego na dzień 1 października 2009r. kapitału kredytu wynosiło 10.943,67 zł, a kwota wymagalnych odsetek 760,07 zł.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o zaświadczenie k. 119, wypowiedzenie umowy k. 78)

Następca prawny pożyczkodawcy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł m.in. wierzytelność wynikającą z ww. umowy jako aport do spółki (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W., a następnie udziały w tej spółce przeniósł na (...) sp. z o.o. sp. k.a. z siedzibą w W.. Następnie, ww. spółka na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 marca 2015r. przeniosła przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: umowę przeniesienia portfela z dnia 4 marca 2015r. k. 44-47, aneks nr (...) z dnia 20 marca 2015r. k. 48-52, odpisy pełne z KRS k. 53-57, 61-66, 67-71, zawiadomienie o cesji k. 75)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie odpisów dokumentów przedłożonych przez stronę powodową poświadczonych za zgodność z oryginałem przez fachowego pełnomocnika powoda - radcę prawnego. W ocenie Sądu ww. dokumenty prywatne stanowią wiarygodny dowód w niniejszej sprawie, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

W niniejszej sprawie powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się od pozwanego J. K. zapłaty kwoty 25.123,22 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 10.943,67 zł od dnia 10 września 2015r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 14.179,55 zł od dnia 10 września 2015r. do dnia zapłaty, stanowiących wierzytelności z tytułu umowy kredytu, które powód nabył na podstawie umowy przelewu. W tym stanie rzeczy podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe

(tekst jednolity Dz.U.2015.128) w zw. z art. 509 k.c. Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast, jak stanowi art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W wyroku z dnia 2 kwietnia 2008r. w sprawie o sygnaturze akt III CSK 302/07, OSN 2009 Nr B, poz. 37 Sąd Najwyższy wskazał, że „do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 k.c. nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością”. Bez wątplenia przedmiotowe roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej przez poprzednika prawnego powoda (banku), jak i powoda, który w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się nabywaniem wierzytelności. Stąd też należało przyjąć trzyletni termin przedawnienia dla roszczenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, a wynikającego z umowy kredytu. Według przepisu art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że poprzednik prawny powoda (...) Bank S.A. pismem z dnia 19 sierpnia 2009r. wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia. Stosownie zatem do treści przepisu art. 120 k.c. wymagalność dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia należy wiązać właśnie z wypowiedzeniem umowy kredytowej. Z treści zaświadczenia złożonego przez powoda wynika, że umowa została rozwiązana ze skutkiem na dzień 25 września 2009r. Biorąc pod uwagę trzyletni termin przedawnienia należy stwierdzić, że roszczenie powoda przedawniło się z dniem 25 września 2012r. Pozew w niniejszej sprawie został natomiast wniesiony w dniu 10 września 2015r., a zatem niewątpliwie już po upływie terminu przedawnienia.

Nadto, należy wskazać, że strona powodowa nie wykazała, aby w międzyczasie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia np. wskutek wszczęcia egzekucji. Co prawda w pozwie powód wskazuje, iż jego poprzednik prawny będący bankiem wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i na jego podstawie prowadził przeciwko pozwanemu egzekucję, jednak okoliczności tej nie wykazał. Jednak nawet, gdyby powód udowodnił, że takie postępowanie egzekucyjne się rzeczywiście toczyło, to okoliczność ta i tak nie ma wpływu na bieg terminu przedawnienia w stosunku do powoda. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z aktualnym stanowiskiem Sądu Najwyższego nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności art. 123 § 1 pkt 2 k.c. (por. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016r., III CZP 29/16, LEX nr 2067028). W uzasadnieniu wyżej wskazanej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że „wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku,

ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem". Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela powyższy pogląd prawny. Dlatego, nawet, gdyby nawet doszło do przerywania biegu przedawnienia względem banku wskutek wszczęcia egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego (czego powód nie wykazał) to powód nie będący bankiem nie może powoływać się w toku niniejszego postępowania na powyższe zdarzenie. Prowadzenie egzekucji na podstawie (...) nie spowodowałoby przerwy biegu przedawnienia w stosunku do następcy prawnego banku, nie będącego bankiem. Stąd też, na mocy art. 118 k.c. Sąd uznał, że roszczenie powoda w dacie wniesienia pozwu było już przedawnione.

Zatem, z uwagi na uwzględnienie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, na mocy art. 69 ustawy Prawo bankowe i art. 509 k.c. stosowanych a contrario w zw. z art. 118 k.c. Sąd oddalił powództwo.